
[2007-10-RE](#)

CAUSA 2007-10-RE

Número de registre 101-2007. Recurs d'empara

AUTE DEL 7 DE SETEMBRE DEL 2007

BOPA núm. 74, del 19 de setembre del 2007

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de juny del 2007, per la representació processal de la Fundació Betània, mitjançant el qual interposa recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 25 de maig del 2007 sobre la inadmissió de la causa 2007-10-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 37.2, 38 i 94;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 25 de maig del 2007;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedent únic

El 19 de juny del 2007, la representació processal de la Fundació Betània va formular un recurs de súplica per demanar la revocació de la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2007-10-RE, presentat per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució. Aquesta inadmissió a tràmit va ser acordada per l'aute del Tribunal Constitucional del 25 de maig del 2007.

En el seu escrit de súplica, la Fundació recurrent discrepa amb el contingut de l'aute d'inadmissió a tràmit, en primer lloc, perquè, segons el seu parer, no hi ha una resolució eventualment "errònia" dels òrgans jurisdiccionals inferiors, sinó purament i simplement absència d'aquesta resolució, ja que va ser adoptada per la batlle actuant com a instructora o com a ponent, tot i que no tenia aquesta potestat. En segon lloc, perquè no consta en l'article 10 de la Constitució cap limitació al dret a la doble instància penal pel fet de ser part acusadora, dret que es reconeix a la Llei ordinària, en concret a la Llei qualificada de procediment penal, que confereix un dret de recurs contra les

decisions d'arxiu o de sobreseïment definitiu de la causa penal.

Aquesta part afegeix que té dret a exigir que el Tribunal de Batlles resolgui en primera instància sobre el sobreseïment definitiu, cosa que cap altre tribunal té la potestat de fer.

Per acabar, demana la revocació de l'aute esmentat del Tribunal Constitucional i que es declari l'admissibilitat a tràmit, amb efectes suspensius de la causa 2007-10-RE, d'acord amb el contingut de l'escrit del 20 de febrer del 2007.

Fonament jurídic únic

En el seu recurs de súplica, la recurrent demana que es deixi sense efecte l'aute del Tribunal Constitucional del 25 de maig del 2007, que inadmet a tràmit el recurs d'empara presentat el 20 de febrer del mateix any. Els arguments en els quals es fonamenta la súplica es basen en l'afirmació del seu dret a que sigui el Tribunal de Batlles qui, en tot cas, resolgui en primera instància sobre el sobreseïment definitiu, atès que el Tribunal de Corts no pot "corregir" errors d'una resolució inexistent per manca de potestat de jutjar de qui la va emetre i, en segon lloc, perquè el dret a la doble instància també correspon a les parts acusadores, ja que la Constitució no exclou aquesta possibilitat (cita en aquest sentit un aute de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia que quan analitza el dret a la doble instància es refereix a "les parts" en litigi).

Les al·legacions de la recurrent no aporten cap argument que obligui al Tribunal a revisar les seves valoracions i conclusions jurídiques contingudes en l'aute objecte de súplica.

Quant a la inexistència de resolució en primera instància, pel fet de no haver estat dictada pel jutge predeterminat per la llei, el recurs de súplica es limita a reobrir la qüestió ja analitzada i resolta en l'aute esmentat, sense aportar arguments que permetin modificar les conclusions que s'hi assoleixen.

Pel que fa a la titularitat i contingut del dret a la doble instància penal, és clar que la Constitució no els explicita de forma expressa, però també és cert que aquesta circumstància es dona en molts altres drets constitucionals i d'aquest fet no es pot deduir que aquesta titularitat no admeti límits: aquests són inherents al contingut i a la naturalesa de cadascun dels drets en qüestió.

En el cas que aquí ens ocupa, cal destacar, en primer lloc, que el dret constitucional al recurs o a la doble instància, consagrat a l'article 10 de la Constitució, es refereix únicament a la jurisdicció penal i es tracta d'un dret que no faculta a la part acusadora per intentar obtenir una condemna no aconseguida en la primera instància, sinó que és una garantia del condemnat per tal que disposi d'una possibilitat de revisió de la seva condemna penal. El bé jurídic que protegeix aquest dret constitucional no és el de l'acusador a obtenir una condemna, sinó el de l'acusat. Així es consagra en els convenis i tractats internacionals -com per exemple a l'article 14.5 del Pacte internacional dels drets civils i polítics de 1966- i així ho declara també el Tribunal Europeu dels Drets Humans. La sentència aportada, referida a l'ordre administratiu, no pot fer variar la conclusió a la qual va arribar aquest Tribunal en l'aute objecte de recurs. La doble instància com a dret legal té, sens dubte, un contingut més ampli que el que correspon al dret constitucional a la doble instància en l'àmbit penal.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal de la Fundació Betània contra l'aute del Tribunal Constitucional del 25 de maig del 2007 sobre la inadmissió de la causa 2007-10-RE.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de la Fundació recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 7 de setembre del 2007.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat